

Emmä tiedä...

Tulin lueskelemaan tänne muiden tarinoita, ja ajattelin että voishan sitä jotain itekkin kirjoittaa. Ei mun "tarina" niin huono kai ole...tai siis huonomminkin vois olla. En oikeen tiedä mistä sitä alottais kertomaan... Tää on sitten oikeesti pitkä teksti eli ei tarvi lukea, kunhan vaan kirjoitin xd

Noh, alotetaan vaikka ala-asteelta. Ennen ala-astetta mulla oli paljonkin kavereita ja kävin usein jonkun luona kylässä ja hengasin usein jonkun kanssa. 3. luokalle asti kaikki oli oikeestaan aika hyvin. Meillä on täällä kaksi koulua aika lähekkäin, mutta toisessa on vaan 1. ja 2. luokat, joka tarkoittaa siis sitä, että 3. meidän luokat yhdistyi... Meitä oli 1.-2. neljän hengen porukka ja oltiin ainakin mun käsityksen mukaan ihan parhaita kavereita. Käytiin aina vuorotellen toistemme luona koulun jälkeen ja viikonloppuina ja lomilla yökylässä.

Noh, siten ne luokat yhdistettiin ja meidän porukkaan tyli yks tyttö lisää... Hän rupes sitten syrjimään mua ja yritti saada mut jostain tuntemattomasta syystä pois porukasta. En ollut mielestäni koskaan tehnyt hänelle mitään väärää, joten en ymmärtänyt miksi hän teki niin. En oikein tiedä oliko joku muukin porukasta mukana mun syrjimisessä, mutta kukaan ei ainakaan reagoinut tän tytön puuhiin mitenkään, joten tietty silloin ainakin ajattelin, etteivät hekään halua olla mun kanssa. Meni sitten jonkun aikaa ja rupesin tutustumaan paremmin muutaman muun tytön kanssa ja meistä tuli hyvät ystävät.

Edelleen hengasin vanhan porukan kanssa aina välillä, mutten niin usein. Kerran kuulin että mun silloinen paras kaveri oli puhunut musta pahaa mun selän takana, mutten oikein tiennyt uskonko sitä, sillä tieto tuli henkilöltä, jonka kanssa en oikeestaan ollut paljoa tekemisissä. Annoin asian olla, mutta se jäi kuitenkin takaraivoon kummittlemaan. Kerran kotimatalla yksi meidän luokkalainen, aika ujo poika, jonka luona olin käynyt kerran leikkimässäkin ja jolle en ollut ikinä tehnyt mitään pahaa, käveli mun ja mun kaverin takana kotimatalla. Se sitten rupes kaverinsa kanssa heittelemään meitä tammenterhoilla ja muistaakseni huutelikin jotain. Ei siinä mitään, sen vielä kestää. Sitten kerran talvella ne taas sattui tulemaan meidän takana ja ihan yhtäkkiä tunsin jonkun kovan iskun mun päässä...tää mun kiltiksi ja luulema poika siis löi mua isolla, paksulla jäälautalla(?)/palalla päähän. En yhtään ymmärtänyt miksi hän niin teki, enkä edelleenkaan tiedä.

Palataan siihen syrjimiseen. Aina välillä porukassa meni paremmin ja välillä mut taas työnnettiin syrjään. Tätä jatkui koko ala-aste.

Ylä-asteelle mestäessä saatiin toivoa kenen kanssa haluttaisiin samalle luokalle ja toivottiin yhden mun uuden kaverin kanssa, että päästäisiin samalle luokalle ja niin me päästiinkin. Tä kaveri oli siitä kiva, että hän odotti mua aina ilman että mun piti sitä erikseen pyytää ja oli aina mun pari eikä jättänyt

mua. Vapaa-ajalla ei valitettavasti oltu niin paljoa, sillä oltiin aika erilaisia ja pyörittiin eri porukoissa, mutta koulussa oltiin aina yhdessä. Seiskan alkaessa tutustuttiin kahteen muuhun tyttöön, jotka oli parhaita kavereita. Heidän kanssa 7.-8. luokka menivät hyvin, mutta 9. lopulla toinen heistä alkoi yhtäkkiä tiuskimaan mulle joka kerta kun yritin hänelle puhua ja tavallaan myös syrjimään. En tiedä siihen syytä, sillä hänellekkään en mielestäni ollut mitään tehnyt.

Toinen tytöistä oli edelleen mulle mukava, muttei reagoinut sen toisen käytökseen mitenkään. Onneksi mulla oli tä yksi kaveri jonka kanssa olla! Ai niin, ja seiskan alussa tutustuin yhteen tosi mukavan oloiseen tyttöön. Oltiin sitten samassa kuviksen ryhmässä ja kerran kun mun kaveri ei ollut koulussa, kysyin voisinko mennä hänen kanssaan ja se kävi hänelle. Hengattiin sitten välillä, käveltiin välillä kouluun ja kotiin yhdessä ja hän kävi myös meillä. Sitä ei kuitenkaa kauaa kestänyt, kunnes myös hän alkoi puhumaan musta selän takana kaverilleen ja sanoi että olin takertuvainen, vaikka se oli kyllä hän joka yleensä tuli mun luokse.

Yläasteella myös tykkäsin yhdestä pojasta melko paljon ja välillä vaikutti että hänkin oli kiinnostunut, mutta välillä olin kuin ilmaa. Se osasi kyllä antaa huomiota just oikeeseen aikaan eli aina silloin kun olin pääsemässä yli ihastuksesta ja sen jälkeen taas unohti. Kerroin sitten mun yhdelle kaverille tästä ihastuksesta ja hän halusi sen jatkán snäpin ja mähän annoin koska luotin mun kaveriin. No tä jätkä rupes sitten juttelemaan sen mun kaverin kanssa ja sitten soittelemaan mun kaverille jos hän ei vastannut. Ja tä mun kaveri on 100 000x nätimpi kuin mä eli joo...

Ala-asteen aikana tutustuin yhteen tyttöön harrastuksen kautta ja hänestä tuli mun paras kaveri ja mä luulin olevani hänen paras kaveri, kunnes häntä ei enää ilmeisesti kiinnostanutkaan, sillä aina kun yritin kysyä että koska nähtäisiin, niin sain vain jotain epämääräisiä vastauksia jos edes sain jonkun vastauksen. Se ystävyys meni sitten vähän niin kuin siihen. Sitten tutustuin kahteen muuhun tyttöön saman harrastuksen kautta ja he tunsivat tämän tytön myös ja kerran vaan juteltiin jostain ja sain heiltä kuulla että tämä mun ex-paras kaveri oli puhunut musta jotain sellaista, joka sai henkilön vihaamaan mua. Ja tämä henkilöhan ei ollut kertaakaan jutellut mun kanssa.

No siinä sitten elämä oli hetken aikaa koulun ulkopuolella oikeestaan aika kivaa kun oli nämä kaksi uutta hyvää kaveria. Sitten jouduin vaihtamaan harrastuspaikkaa paikkaan, jossa tämä mun ex-kaveri myös oli. Siinä sitten yritettiin sopia asioita ja kyllä me kai jotenkin sovittiinkin, mutta hän vain totesi asiaan että oli molempien vika että välit meni. Kyllähän mä saatoin vahingossa tehdäkkin tai sanoa jotain mikä loukkasi häntä, mutta hän olisi voinut sanoa siitä mulle ja mä olisin yrittänyt korjata asian. Mutta sitä mä en ymmärrä, että jos mä olin ainut joka yritti pitää yhteyttä, niin miten se siltä osalta oli myös mun syytä että välit meni. Annoin asian sitten kuitenkin olla. Myöhemmin tänä vuonna sain kulla komannelta osapuolelta että tä henkilö ei oikeasti halua olla mun kaveri koska on kateellinen mun elämäntilanteelle.

Miten voi olla kateellinen jos ei tiedä puoliakaan mun tän hetkisestä tilanteesta?! Meillä on siis välit edelleen viilenneet vaikka me jotain silloin tällöin puhutaankin.

Mulla jäi vanhaan harrastuspaikkaan kaksi mun parasta kaveria, mutta musta tuntuu, että heidänkin kanssa ollaan etäännytty, koska ei nähdä enää niin usein eikä jutella niin paljoa. He ei myöskään puhu mun kanssa heidän ongelmista, vaikka toivoisin että he pystyisivät puhumaan. Yksi asia mikä mua vähän häiritsee on se, että he on molemmat olleet meillä monta hertaa, mutta mut on kutsuttu toisen luokse vaan kerran ja toisen luona en oo edes käynyt. He tosin ovat toistensa luona vähän väliä eli taas tulee vähän ulkopuolinen olo.

Yhdessä vaiheessa kuvioihin tuli sitten yksi jätkä ja hän sanoi heti olevansa ihastunut ja mä sitten

---

sanoin että oon ehkä vähän kiinnostunut muttei kannata odottaa mitää ja siinä sitten säädettiin hetken aikaa, mutta mua oikeestaan vähän ahdisti koko homma koko sen ajan ja sanoin sitten yhdessä vaiheessa etten halua mitää enempää, mutta rupes sitten tavallaan syylistämään mua asiasta, joten vähän niinkuin painostuksen alla jatkoin sitten juttua, kunnes taoin asian sen päähän.

Lukioon mentäessä mulla ei oikein tullut ketään varsinaista kaveria samalle luokalle, mutta siitä vanhasta ala-aste porukasta yksi sattui tulemaan samalle luokalle, kuten myös yksi yläasteen kuvistunneilla oleva puolittu ja toinen niistä joihin tutustun yläasteella (ei se tiuskiva). Meistä tuli sitten neljän porukka. Luulin että tämä yksi henkilö olisi vähän kasvanut ja jonkin aikaa menikin ihan hyvin, kunnes yhtä alettiin kahden muun toimesta syrjiä ja hän sitten lähti porukasta (oli silti edelleen mun kanssa). No sitten mua alettiin taas syrjimään. Ei reagoitu jos puhuin jotain, ei odotettu, kohdeltiin kuin ilmaa. Mä olin vaan paljon vaikeempi kuin edellinen uhri, kun en lähtenytkään niin helposti, vaan sinnittelin niiden porukassa. Sitten tä pahin näistä lopetti koulun ja elämä helpottui vähän.

Meidän porukkaan tuli muuten yhdessä kohdassa sen kuvistunneilta tutun tytön paras kaveri, joka onneksi on mukava. Näiden kahden kanssa ei varsinaisesti ole mitään ongelmaa, mutta aina kun heistä molemmat on paikalla, olen kolmas pyörä jota ei oikein huomioda. Kahdestaan kun heidän kanssa on, he ovatkin sitten mukavia ja ottavat huomioon. Tämän yhden porukasta pois sysäistyn henkilön kanssa en viitsi viettää niin paljoa aikaa vaikka joillain tunteilla ollaankin vierekkäin, sillä hän seurustelee samassa koulussa olevan henkilön kanssa, joten olisin silloinkin kolmas pyörä.

2. vuotena tutustuin pariin ihan super mukavaan jatkään, joiden kanssa olen kun vaan on mahdollisuus ja he ovat sanoneet että heidän porukkaan voi tulla, mutta jostain "kumman syystä" musta silti tuntuu että vaan tungen seuraan johon mua ei kaivata, vaikka tiiän että se on heille ihan fine, mutta silti...

En oikeen tiiä mitä pitäisi tehdä... Kaikilla on kaveriporukka tai ainakin yksi hyvä ystävä jonka kanssa jakaa kaiken, mutta musta tuntuu ettei mulla ole ketään kenelle kertoa asioita ja joka puolestaan kertois mulle. Vanhemmatkin asettaa koulun suhteen suorituspaineita ja pikkusisar on suoraan sanottuna yks ilkeä ä**ä ja musta tuntuu että porukoitten suosikki... Vanhassa harrastuspaikassakin oli yksi ilkeä tyttö... mua paljon nuorempi, mutta silti sen käytös tuntuu pahalta ja se vei multa yhden mun elämän tärkeimmistä hevosista, joka oli ainut jonka avulla jaksoin tän kaiken.

Koulu ei oikeen mee niin hyvin kun haluaisin, en saa mitään tehtyä ajoissa ja jotenkin kaiken alottaminen on vaan vaikeeta eikä oikeen oo motivaatiota. Kisat ja treenitkin menee ihan päin sitä itseään ja mun harrastus, joka on ainut asia minkä avulla oon jaksanut ja joka on tehnyt mut iloseksi ja pitänyt järjissään rupee pikkuhiljaa tuntumaan pakkopullalta kun mikään ei suju ja kaikki muut edistyy... En haluias lopettaa mutta niin... Musta tuntuu ettei mun valmentajakaan oikeen usko muhun.

Haluaisin uusia frendejä, mutta noi tapahtumat pyörii vähän väliä päässä ja oon ihan varma että nekin jättää mut lopulta. Lisäksi oon tosi ujo ja kai mulla on jonkun sortin sosiaalinen ahdistus tms. eli mun ei ole kauhean helppo tutustua muihin ja ajattelen automaattisesti ettei kukaan halua tutustua muhun.

En mä tiedä pitäiskö edes lähettää tätä mut kai tän kirjottaminen vähän autto...En oo meinaan montaakaan näistä asioista koskaan kertonut kellekkään...Ton ala-asteen ja lukion syrjimisestä porukat tietää muttei paljoa muuta. Mutsi aina sanoo et mun pitäis vaan unohtaa menneet ja vaan mennä porukkaan jos se on niille ok eikä aina kysyä onko se ok, mutta se ei vaan ymmärrä et ei se oo niin

helppoa. Lisäksi ne kysy ala-asteella aina kun erehdyin kertomaan syrjimisestä että oonko miettinyt omaa käytöstä ja oonko mä tehnyt jotain. Aina mun vastaus oli että en oo tehnyt mitää, koska en tietääkseni ollut. Tai kukaan ei ainakaan myöntänyt kun sitä kysyin. Silti ne kysy aina ton saman kysymyksen neljän vuoden ajan. Tässä rupee väkisinki tulee vähän sellanen fiilis että mussa on joku vikana.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2019/emma-tieda>